

2. Beeld van den schilder Bastien Lepage, opgericht in 1889 in Damvillers; en een ander voor den schilder Claude Gellée, gewoonlijk genoemd Claude Lorrain, opgericht in Nancy.

3. Victor Hugo. Het was niet gemakkelijk diens gelijkenis goed te treffen; want de grijze dichter wilde niet voor Rodin poseeren en zoodoende moest deze lang in zijn nabijheid doorbrengen om telkens een indruk van het oogenblik vast te leggen. Hugo werd afgebeeld als een naaktfiguur; als een God half omkleed en zittende op een rots aan het zeestrand, met groot gebaar zijn linkerarm uitstrekkend als om stilte op te leggen en niet gestoord te worden in het luisteren naar de inspiratie, die is weergegeven door de figuur achter hem. Het is wel een van Rodin's indrukwekkendste gedenkteeken. Toch werd het geweigerd door de commissie, maar de directeur van Schoone Kunsten, Larroumet, bestelde het voor het Luxembourg.

4. Balzac. Over de uitvoering van dit aan hem opgedragen standbeeld is heel wat te doen geweest; en de geschiedenis, die zich daaraan vastknoopt, droeg zeker, al had de kunstenaar er niet om gevraagd, er aanmerkelijk toe bij om hem en zijn kunst meer bij het publiek bekend te maken. Het ontwerp werd ten toon gesteld tegelijk met de vroeger vermelde beeldgroep „Le Baiser”, maar droeg in opvatting en uitvoering wel een gansch ander karakter, minder geschikt om zoo aanstonds bij het publiek in den smaak te vallen. Balzac toch wordt hier niet afgebeeld op de gebruikelijke wijze, in een netjes zittend kostuum den toeschouwer aanstarend, maar geheel volgens de voorstelling die Rodin zelf zich van den grooten schrijver gevormd had. Bekend is het, welk een onvermoeide nachtwerker deze was en hoe hij, met sterke koffie zich wakker houdend, dagelijks vele uren achtereen jarenlang aan zijn romans voortwerkte in een koortsachtigen ijver. Welnu, zóó is hij hier voorgesteld, als in een slapeloozen nacht opgestaan, voortschrijdend in het najagen van een plotseling in hem opgerezen denkbeeld; het hoofd achteruitgeworpen met starenden blik, opeengeperste lippen en een tartenden, uitdagend minachtenden glimlach. De gelaatsuitdrukking teekent denkkraft en een hautaine ironie en fierheid: zij is hooghartig en tegelijk pijnlijk. Het gefronste voorhoofd geeft blijk van wilskraft en van smartelijke gedachten; terwijl de borstelige snor en omgekrulde lippen aan den mond een wreeden trek verleen.

De gestalte is gehuld in een soort van badmantel, kamerjapon of monnikspij, die al zijn ledematen bedekt en alleen zijn geweldige hals en borst doet uitkomen. Zoo maakt het beeld den indruk van een soort van monolith of opgerichte sarcophaag, waaruit alleen de kop oprijst. Toen de commissie van beoordeeling dit ontwerp te zien kreeg,